

В своїх очах вона несе Кохання

Данте Аліг'єрі

В своїх очах вона несе Кохання,-
На кого гляне, ошчасливить вмить;
Як десь іде, за нею всяк спішить,
Тріпоче серце від її вітання.

Він блідне, никне, множачи зітхання,
Спокутуючи гріх свій самохіть.
Гордия й гнів од неї геть біжить.
О донни, як їй скласти прославляння?

Хто чув її,- смиренність дум свята
Проймає в того серце добротливо.
Хто стрів її, той втішений сповна.

Коли ж іще й всміхається вона,
Марніє розум і мовчать уста.
Таке-бо це нове й прекрасне диво.

Переклад М. Бажана